

de dövstumma; att befrämja den kristliga gemenskapen bland de dövstumma; att uppmuntra de hörande till medarbete för de dövstummas väl. S:t John av Beverley hade år 685 undervisat en dövstum gosse och har i Storbritannien således förklarats såsom dess förste dövstumslärare.

Av större föreningar med säte i London få ännu nämnas: Britiska dövstumsförbundet, grundat 1890; De dövstummas landsförening; Israelitiska dövstumsföreningen; De dövstummas atletik- och sällskapsklubb; Sydlondons dövstamma flickors förening. Arbetet för de dövstummas väl sammanlöper i Nationalexpeditionen för befrämjandet av de dövstummas allmänna väl, som grundlades år 1911 av mr Leon Bonn.

»Church of England Zenana Missionary Society», som är verksam för 200,000 dövstamma i Indien, får ej förbigås. Under detta sällskaps beskydd stå de kristliga dövstumskolorna i Colombo, Palamcotta och Madras. Dessa skolor ha att tacka miss Florence Swainson för sin tillblivelse.

Ytterligare tvänne engelskor göra en god gärning för dövstamma i avlägsna länder: Mrs Chapman i Birma och Mrs Mills i Kina. Rev. A. W. Blayall förflyttades år 1923 till Kapstaden och sörjer där även för de vuxna dövstummas i Sydafrika själar.

I Storbritannien utkomma 6 tidningar för dövstamma: »The British Deaf Times» (Brittiska dövstumtidningen), oberoende, utkommer med ett nummer i månaden i Cardiff, »Ephatha» (Effata), kyrklig kvartals-tidning i London; »The Teacher of the Deaf» (Dövstumsläraren), tidning för dövstumbildning, valvmånatligen utkommande, London; »The Messenger» (Budet), kyrklig tidning för Irland, Belfast; »The Deaf Quarterly News» (Kvartalsnyheter för dövstamma), utgiven av Liverpools dövstumskola; »India's Women and China's Daughters» (Indiens kvinnor och Kinas döttrar), utgiven av det sist omnämnda missionssällskapet. Tidningen innehåller även nyheter om verksamheten bland Indiens och Kinas dövstamma.

(Ur »Die Stimme».) O. M.

De dövstummas motorklubb.

Det nyaste inom de dövstummas föreningsrörelse är De dövstummas motorklubb, som bildats i Stockholm för en tid sedan. Det är den nya förordningen om rätt till förande av lättviktsmotorcykel, som manat fram klubben, och dess främsta uppgift torde vara att söka utverka körkort åt dövstamma motorcyklister. Klubbens ordförande är hr Gösta Renner, och klubbadressen är Dövstumföreningen, Katarina Bangata 9.

Den nu aktuella frågan om dövstummas rätt att få föra motorcykel har även kommenterats i dagspressen, och i Stockholms-Tidningen läses följande om saken:

Frågan om dövstummas körkort har blivit aktuell med innevarande år. Enligt motorfordonsförordnin-

gen ha de s. k. lättviktsmotorcyklarna hittills varit körkortsfria, och det finns en mängd personer, som begagnat sig av sådana icke endast för nöje och sport, utan som praktiskt kommunikationsmedel, t. ex. mellan arbetsplatsen och hemmet.

Emellertid ha myndigheterna ansett dessa körkortsfria motorfordon innebära en risk för allmänna säkerheten, och nu ha även lättviktsmotorcyklarna intrangerats som motorcyklar i förordningens bemärkelse. Endast sådana med motoraggregat försedda velocipeder, som likväl icke förlorat sin karaktär av velociped, få köras utan kort. Det har alltså för lättviktsmotorcyklister blivit nödvändigt att skaffa sig körkort. Men för en del är detta lättare sagt än gjort. De ha t. ex. icke uppnått den stadgade minimiåldern eller sakna just hörselförmågan. De förra få stå på tillväxt, och det kanske icke kan skada, men de senare äro enligt förordningens ordalydelse definitivt uteslagna.

I första ögonkastet kan detta synas riktigt, ty lagändringen har tillkommit för att hindra sådana personer att köra motorfordon, som sakna de nödiga förutsättningarna, men å andra sidan måste det givetvis kännas hårt för den, som skaffat sig fordon och praktiskt visat sig kunna manövrera detsamma, även trots visst lyte, att plötsligt bliva förbjuden utnyttja sin maskin. •

Men kan det vara försvarligt att låta en dövstum köra motorcykel, av hänsyn såväl till honom själv som icke minst andra trafikanter? Vi ha talat om saken med en så erfaren person som besiktningsmannen direktör Gunnar Andersson, vilken icke tycktes hysa några betänkligheter mot att dispens beviljades i vissa fall. Om en person har fyllgod syn, kan manövrera sitt fordon och iakttaga försiktighet, bör det icke behöva spela så stor roll, ansåg direktör Andersson, om vederbörande icke kan höra. I en modern, täckt vagn är föraren praktiskt taget döv för ljud utifrån, även om han har fullgod hörselförmåga. Och det har visat sig, att även en dövstum kan reda sig förträffligt, t. o. m. i värsta huvudstadstrafiken. Direktör Andersson hade helt nyligen i sällskap med läkare provat en dövstum bilförare på Stockholms gator. Under en timmes tid hade han fått köra kors och tvärs under alla förekommande omständigheter, och det befanns, att han manövrerade vagnen fullkomligt anmärkningsfritt. Både läkaren och besiktningsmannen hade i detta fall tillstyrkt dispens. Frågan ligger f. n. hos k. m:t, och direktör Andersson fann det icke otroligt, att mannen skulle få sitt körkort.

Dispensförfarandet måste dock, framhöll han, handhas med stor urskillning — den motorförare, som saknar hörselförmågan, måste ha så mycket större andra kvalifikationer och vara en person, på vars försiktighet man kan ha rättighet att lita.

Det är gott att det finnes förespråkare med auktoritet för de dövstummas rätt att föra motorcyklar, där de det kunna, och inneha nödiga kvalifikationer.